

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Приватне акціонерне товариство „Банкомзв'язок“ (далі – Товариство) в особі директора Чернякова І.Ф. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статті 8, частині четвертій статті 13, частинам першій, другій, четвертій статті 41 Конституції України (конституційність), приписи статей 186, 387, окремі приписи частини першої статті 388 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435–IV у їх взаємозв'язку в тій мірі, в якій вони допускають:

– визнання об'єкта нерухомого майна, право власності на який окремо зареєстроване в Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно і який має самотійну технічну документацію, приналежністю іншого об'єкта нерухомого майна за відсутності визначених законом критеріїв такого статусу, порядку та стандарту його встановлення;

– витребування окремо зареєстрованого об'єкта нерухомого майна від його зареєстрованого власника на користь особи, право власності якої на цей об'єкт не виникло з жодної передбаченої законом підстави та не було зареєстроване, виключно внаслідок судової кваліфікації цього об'єкта як приналежності головної речі.

Автор клопотання твердить, що внаслідок застосування оспорюваних приписів Товариство втратило: право власності на два об'єкти нерухомого майна, збудовані ним та зареєстровані за ним державою; можливість здійснювати правомочності власника щодо цих об'єктів; можливість виконувати зобов'язання наймодавця за договором оренди від 13 березня 2024 року, укладеним щодо цих об'єктів; „азнало цього позбавлення на користь особи, право власності якої на ці об'єкти не було встановлене на підставі жодного передбаченого законом юридичного факту“.